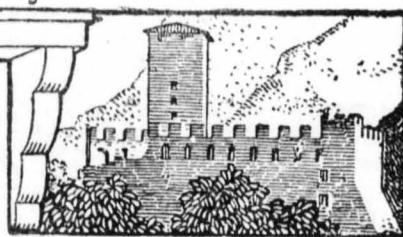

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ
ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενοῦ)

— Μή μ' ἔγκαταλείπεις, παραμάνα! φώναξε ἡ Ἀγάθη. Μή μ' ἔγκαταλείπεις!

— Οζή, όχι, δὲν μὰ σ' ἔγκαταλείφω, μικροῖλα μου λατφεμένη γυνή, μικρό περιστέρι τοῦ Θεοῦ! τῆς ἀπεντοῦντες ἡ παραμάνα της. Ἡ φτωχὴ νέα δὲν είχε πει μικρό αὐτὴν τὸ γυναικά για νὰ τὴν ὑπερασπιστεῖ σ' ἑκείνη τὴ στιγμή, ποὺ δῆλος ὁ κόδων τῶν ἔγκαταλείπεις.

Ἡ παραμάνα τὴν ἔσφυγη μέσα στὰ χέρια της ποὺ ἔτρεμαν, τὴν παρηγορούσσεις, ἔκλαιψε μαζὶ τῆς μικραλοίσσα μὲ δὲν τὰ γούδειτακά εἶπεθεια ποὺ τῆς ἔλεγε δταν ἡταν μικροῦλα.

— Κλείσε τὶς πόρτες, παραμάνα! φώναξε σὲ μια στιγμή ἡ Ἀγάθη. Κλείσε τὶς πόρτες, γατού μὰ φθὶ ἑκείνος!

Μὰ τὴν ἴδαι στεγμῇ δι τὸν Ρασπούτιν παρουσιάστηκε, Ἡταν φριγτὸς τὴν ὄψη καὶ δὲν ἔλεγε τίποτε.

‘Η παραμάνα, βλέποντάς του, φώναξε:

— Ο ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!

Κι' ἀμέσως μὲ τὸ μεράλι σκυρτό, συνέργοντας σχεδόν, βγήκε ἔξω, ἔγκαταλείποντας καὶ αὐτὴ τὴν Ἀγάθη στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ κτηνοθράπτου.

Ἡ Ἀγάθη νόμιζε πειά πός θὰ τρελλανόταν. Λέν ήξερε ἀπὸ ποῦ νὰ φέγγη καὶ νὰ συθῇ. Ή ἄλλη πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν κλειστή, γατού ἔβγαλε σ' ἕνα δωμάτιο, τὸ δοτοῦ είχε διασκεικαθεὶ πρόχειρα για νὰ ἑκείνο τὸ βράδιο σὲ καμαρίνη τῆς Ἐλένης Κουλίγκων.

Καθώς τὸ τέρας πρωχωροῦσε ἀργά πρὸς τὸ μέρος της, ἡ Ἀγάθη ρίχτηκε ἀπέλπουμένη ἐπάνω σ' αὐτὸν τὴν κλειστή πόρτα, ἡ δοτοῦ ἦταν πρωταρμένη ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Δὲν ἔλπαξε πειά τίποτε. ‘Ηξερε τοῦρα, δτι δῆλο μέσα σ' αὐτὸν τὸ στήτις ἡταν συνένοχοι τοῦ Ρασπούτιν. Όστόσο, χτυποῦσε, χτυποῦσε καὶ ἔσποχνε τὴν πόρτα, πνεγμένη ἀπὸ φρέση.

Ἐξανέβη, ἡ πόρτα ἀνοίξει καὶ ἔνα κούτσουά παρουσιάστηκε στὸ ἄνοιγμα τῆς.

‘Ηταν ἡ Βέρα, ἡ ἀδελφή τῆς Ἐλένης, ἡ δοτοῦ φανότας κατάληγεται ἀπ' ὥλιν αὐτὸν τὸ θύρων.

Ἡ Ἀγάθη, βγάζοντας μὰ πτερνὸν κραυγὴ φρίκης, ὀνομάζει μέσα στὸ δωμάτιο, δτοι βρισκόταν μᾶλιστα πασόγυνην, ἡ δοτοῦ πρωροῦσε ἔκεινη τὴ στιγμή ἔνα ζευγάριο μεταξωτές καλττές.

‘Ηταν ἡ χρεύτρια Ἐλένη Κουλίγκων.

XVII

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΜΑΡΙΝΗ ΤΗΣ ΚΟΥΛΙΓΚΙΝ

Πρίν ἡ Βέρα προφτάστε νὰ ξανακλείσῃ τὴν πόρτα, δι τὸ Ρασπούτιν είχε μπει καὶ αὐτὸς μέσα στὸ καμαρίνη. Ἡ λύστα του ἦταν ἀτέσαντη, γατού δὲν είχε συνηθίσει ποτὲ νὰ τοῦ φέρουν ἀντίσταση. ‘Ο τρόμος τῆς Ἀγάθης ἀποτελοῦσε προσδοκία κατὰ τὴν ζεύτητό του. Συγχρόνως, ἡ δυσκολία συναντοῦσε καὶ ἡ ἀντίσταση τοῦ θύματος είχαν διπλασιάσει τὸ πάθος του.

Γέ αὐτὸς, χωρὶς νὰ κιττάξῃ καν τὶς ἄλλες δυο γυναῖκες ποὺ βρισκόνταν μέσα στὸ καμαρίνη, ἔβαινε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν δυο τῆς δυτικούσμενης νέας, ποὺ είχε πομπαστεῖ μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς Ἐλένης.

Ἡ τελευταία είχε καταλάβει τὰ πάντα μόλις ἀντίκρυστε τὸ πρόσωπο τοῦ Ρασπούτιν.

— Τι θέλετε; τὸ ρώτησε μὲ φωνὴ παγωμένην.

Μὰ αὐτὸς δὲν καταδέχτηκε αὐτές νὰ τῆς ἀπαντήσει. ‘Η Ἀγάθη ἤταν δικῆ του. Τοῦ τὴν είχαν δώσει. ‘Ηταν τὸ ἀγαθό του. Κανεὶς δὲν είχε τὸ δικαίωμα ν' ἀνασαπειθῇ σ' αὐτὴ τὴν διάθεσι καὶ γι' αὐτὸς ἔξακαλουσθόδες νὰ ἔχῃ τὸ Χτυπούσσε, χτυπούσσε καὶ ἔσπερχνε τὴν πόρτα, πνιγμένη ἀπὸ φρίκη...

οπλάδα του.

Ἡ καταπτώσας τῆς φτωχῆς νέας θὰ προκαλοῦσε τὸν οἴκτο καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἰδεῖ τὸ διάβολο. Τὸ λεικά αἰθέριο φόρεμά της ἤταν κατακουνγέλλεταιμό καὶ ἔφερε σύγκρωμη. ‘Ψυκοσε για μια ἀκόμα φρού τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν Ελένη, ζητῶντας τὴν προστασία της.

Τότε ἡ χρεύτρια ἔσπορε τὸ Ρασπούτιν τόσο ἀπότομα, ὡστε διαδρομούς τοῦ Θεοῦ ἀναγκάστηρε καὶ ἀκοινωνίση στὸν ταχό για νὰ μὴ πέσῃ κάπιο.

“Επειτα ἡ Ἐλένη πήρε τὴν Ἀγάθη μέσα στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἀπόθετο σ' ἕνα καναπέ, πέπο άπ' τὸ παραβάν ποὺ χώριζε στὰ δύο τὸ δωμάτιο.

“Οταν ξανεγόνισε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ παραβάν, βρήκε τὸν παλάθηρον ἀρρεῖθη...

Μὰ δὲν ἔβασταξε πολὺ αὐτό. Γιατὶ μόλις δι τὸν Ρασπούτιν είδε τὴν Ἐλένη, τὴν ἀστία δὲν τίχε δεῖ προηγημένως, μαμπάθηρε. Είχε ἀπότομος νὰ μελούν συγνά γιὰ τὴν Κουλίγκων, μὰ δὲν τοῦ είχε δοθεῖ ποτὲ ἡ εἰλαρια μια τὴν προσεγγίση. Καὶ νὰ ποὺ ἔντελως ἔξαφρα, τὴν είχε τόρα προστάσι του, μὲ τὸ ἔνα τῆς πόδη γυναικό, μὲ τὸ ἄλλο μέσα σὲ μια μεταξωτὴ κάλτσα καὶ μὲ τὸ στῆθος της σχεδὸν ξεσκέπαστο.

Καταλάβανε τῷρα ὅταν δυο διηγόντουσαν γι' αὐτή. Καταλάβανε πῶς είχε ξετελλάνει δύοντας τοὺς φίλους της, οἱ δυοὶ αὐτοπεφόντουσαν εὐχαριστίους για τὸ κατηῆρι της.

‘Ἡ δύρα, η ὑπέροχη αὐτὴ γυναῖκα τοῦ φρώνας τῶρα :

— Φίγε ...

‘Ο Ρασπούτιν προτίθηρε μὲ δινοκάλια γιὰ νὰ δοκιμήσῃ ἐπάνω της.

— Φίγε! ἐπανέλαβε ἡ Ἐλένη. Λέν ήξερε πειά κανιά δούνεις εἶδο!

‘Ο παλάγερος καύνισε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε :

— “Οζή... Λέν μὰ φύγω!...

— Επῆρε αὐτὸν τὴν νέα ἵπτο τὴν προστασία μου! φώναξε ἡ Ἐλένη. Δινοτζήσα σου ἀν τὴν ἀγγίξης!...

— Δὲν καταδέχονται τὶ θέλεις νὰ πῆς! τῆς ἀπάντησε στὸ Ρασπούτιν. Λέν ζέρω γιὰ ποὺ μού πολλάς. Εἴναι να μονάχος καὶ έχει μὲ ιδής στὸ σώμα του. Σ' ἀρρεῖσε αὐτό;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Γκρίτας, μὰ θέλω νὰ φθάσεις στὸ στάτι σου.

— Αιδέσως είναι ἀδύνατον. Μή κάνεις τὸν ίδιον καὶ δὲν μὰ μετανοήσης...

Καὶ ἔριξε ἐπάνω του ἔνα βλέμμα, στὸ δόπιο τίκτυρε δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ.

‘Ο Ρασπούτιν μάζεψε τὰ φριδιά του, προσπαθῶντας νὰ συγέλθη, γιατὶ καταλάβανε πολὺ καλά, δι τὸ Κουλίγκων τοῦ ἐπανέρε τὴν Ἀγάθη καὶ τοῦ ἔδινε μὲ ἀπλῆ οὐδόσησε.

Τώρα διοίκησε, αὐτὸς ποὺ είχε κάνει τόσα καὶ τόσα μὲ τὰ μάτια του, βρισκόταν ἀναγκασμένος ν' αιδέστηρη τὸν θέση της Κουλίγκων. ‘Την τώρα η σειρά του ν' ἀνατορικάσῃ πάντα απὸ τὸ βλέμμα τῶν ματιών αὐτῶν καὶ νὰ μὴ ξέρει ποτὲ τι κάνει. Τὸ βλέμμα τῆς Κουλίγκων είχε την καρκινή τὸ διάροι.

— ‘Ε! μουριανόρισε, θέλω νὰ σὲ σώσω... ἀπόψε... ἀπόψε κιόλας.. Δὲν μπορῶ νὰ πε-

Χτυπούσσε, χτυπούσσε καὶ ἔσπερχνε τὴν πόρτα, πνιγμένη ἀπὸ φρίκη...

ομένω περισσότερο. Μιά άμαρτολή, σαν και έσένα, έχει άνάγκη να συνθή άμεσως άλλη θναν άνθρωπο τον Θεού, σαν και μένα. 'Από ότι λοιπόν, ε; ; Σύμφρονος;

- Σύμφρονος, άλληντος ή 'Έλένη χωρίς δισταγμό!
- Ότι ωδή απόφερε στό σάτυ σου και θά με περιμένης.
- Ού φθης κατά τις τέσσερες τό προϊ... Αντόλ είνε τό καλύτερο. 'Ετσι θὰ είσαι βέβαιος πώς θὰ με βοής μόνη...
- Μοῦ τ' ορθίζεσσος;
- Σου τ' ορθίζουμα.

'Αμέσως διαπονήτην πήρε μιά χρυσή είκόνα πού πορεύτην στό στήθος του.

— Νά, είτε, είνε ή Παναγία τοῦ Καζάν, Ότα μοῦ δοξαστής στήν Παναγία τοῦ Καζάν, ότι θὰ με περιμένης μέσα στήν κάμαρά σου άλπρη στις τέσσερες.

Τό 'Έλένη έπεινέλαβε τά λόρια του και άρχιστηρε στήν Παναγία τοῦ Καζάν.

Τό 'Η Άγαθη τοῦ είχε γίνει έντελώς άδιαφόρη. 'Ερριξε για τελεταία φράδα τό φρεστό τον βλέμμα έπειν στήν προφέτα καὶ 'Έφυγε εύτυχομένος, με τήν πεποίθησι, ότι ή ώραία αντί γνωτά ήταν δική του.

Σανγκόνυμος στά σαλόνια, όπου βρήκε τίς καταζήνιες, ή δοπεις οχημάτων πάνω άλγηνά του και άρχισαν νά τού ίντοβάλλουν δάκρυορες έρωτίστεις, σχετικώς με τά Ρασούλ, δηλαδή με τά διάφορα φροντιστικά σχίσματα πού άνηρχαν τότε στή Ροσσία.

'Ο Ρασπούτιν άλαντος πρόθιμα και' αντό άλες ή κωνίς πού τόν τριγύριζαν, τό θερόποινος ός μια άποδειξη, ότι ή άγας άνθρωπος ήταν ενέργειστημένος, έπειδη αντό τό άγρια, ή 'Άγαθη, θὰ είχε δεχτεί έπι τέλων νά σωθῇ. Μερικές μάλιστα σπανέχουμεν την πρωγήσιμην Κεράση, τη μητέρα τής νέας, για τή μεγάλη τιμή πού είχε γίνει στό σπίτι της.

"Όλες φαβόντονταν μήρες διαπονήτης διαπονεί γρήγορα και' γι' αντό ένθυμοπάτεραν μάλιστα τόν άσωναν νά έσπριντην τήν επιθυμία νά παρασκούνθη τή προφετεία έπειδεις πού θὰ γεννήσαν σέ λίγο.

— 'Ο πορός, είτε, είνε μά θεία τέχνη.

Και πάινοντας άφορην ατ' αντό, πάριστε νά μιλάρη γιά τό χρόνο τοῦ Λαζίδ και τής Σαλαμίτης.

Τήν ίδια ώρα στό διπλανό σαλόνι ό κόμης Νερατώφ έπαιζε χαροτή, όταν ξεσπούντη ο Γράπτης ή κωνούρων άρχηγός τής «Ορφέλιμης», δηδιός είχε άντωναστήσει ποσιονιών τόν έξαρανισθέντα Γκουνόσφρα.

Ο κόμης σπρώθηκε άμεσως, δίνοντας τά χαροτά του σέ κάπειο φύλο του και πήγε και βρήκε τόν άρχηγόν τής «Ορφέλιμης» σ' ένα μαρό σποτεινό δοκάτιο, πού ζηρούσιεν έκεινο τό βράδυ ώς βεστιάριο.

— Μέ συγχωρεῖτε, είτε ή Γράπτης, πού ένοχλη τήν έξοχοτήτα σας, άλλα έχοι νέα από τούς φυγάδας μουν. Είμαι βέβαιος, ότι δέν έπήραν τό συδροδόμιο, άλλα όπι μετέραν στή Φινλανδία μ' απάξια. Πέρασαν από τό Βιττόριος και' δύο μέ κάνουν νά πιστεύον, ότι διευθύνονται πρός τή Σουηδία σύνορα. Είνε φρανέρο, ότι θὰ προσπαθήσουν νά φύγουν ατ' τή Ροσσία ατ' αντή τή μερά.

— Και νά πάνε ίσως στή Γαλλία, έπρεπετε ή κάμης Νερατώφ. Έσκανες καλά πού ήρθες και με βήσηκε.

— Νά, ήρθα νά σάς βρού, γιατί έγω δέν μπωρώ νά κάνω τίποτες εξ αιτίας τού μεγάλουν δουκός. Πρέπει ή έξοχότης σας νά συνεννοήθηστε με τό πελάτη και με τή μητέρα τοῦ Ίβάν...

— Ότι πάνω αμφιο στό Τσάροσφοργε Σέλο και θὰ ίδη τή μεγάλη δούσσα, είτε ή Νερατώφ.

— "Αν ή έξοχότης σας μοῦ έπέτρεπε, θὰ τής συνιστούσα νά μήληση πράστη πράστη στόν πρίγκηπα, στρατηγό Ροστοπώφ.

— Στό Ροστοπώφ, Γιατί στό Ροστοπώφ;...

— Γιατί ή πρίγκηπη θὰ είνε περισσότερο άναστατος γιά τήν έξαράνιστον μεγάλουν δουκός και' ατ' αιτήν άκομα τή μητέρα του, γιατί, δέν μπορεί πειν νά παντερέψη τήν άντρα του. 'Ετσι, όχι μόνο θὰ έπιτοδίση τό μεγάλο δούκα νά βγη ατ' τή Ροσσία, άλλα θὰ τόν προστίστη διάφορα στήσειν. Πρώσκα. Και, άν κατάλαβα καλά, αντό πρό πάντων έπιθυμει ή έξοχότης σας. Κατά βάθος, δέν πρόκειται νά ένοχλήσουμε τόν μεγάλουν δούκα, πράγμα πού θὰ μης ήταν διαδικτούτε διασάκεστο, άλλα νά προσφέρουμε μά πραγματική άντρεσσα σ' αιτή τή νέα, ή διπά μετερδεύτηρε σέ μια περιπέτεια, χωρίς άλλη η διέξιδο γι' αντή ή ν, έκ τός α' π' αντή πού θ' ατ' τή ή προτείνουμε.... Τό σχέδιό μουν είνε απλό, έξοχότατέ! "Αν ή νέα δέν θελήσει νά διούση τής συμβούλιές μας, θὰ τήν φυλακιστούμε, χωρίς νά δισχοληθούμε με τό μεγάλουν δούκα... Και διαν αιτή σκεψεί άκρετά, θ' ατ' τήν σώσετε εις απ' τή σειρά της πράστη τή μερά.

— Θαυμάσια, Γράπτη! συγκατένευσε διάκονης. Τά συγχαρητήριά μου, φίλε μου...

(Άκολουθει)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

(Η Συμβευλές τής Φίλης Σας)

Το Απαγεούμε σήμερα σέ μερικά από τά άπειράθιμα γράμματα άναγγειωτριών μας πού μας έζητησαν τή συμβουλή μας σχετικώς με διάφορα καλλυντικά ζητήματα. Έπειδη δε ή απαντήσεις αντές μπορεῖ το ένδικτηρόν μας πάλις άναγνωστέρας μας, παραθέτουμε και έρθωται με λίγα λόγια, για νά είνε πιο εύνοητες.

Λαΐδης. — Μάς γράψετε: «Οι πόροι τής μάτης μου είναι διαρκώς βουλιώμενοι με μπαριτίκα. Άμα άφωφέσιο τά μητρικά μενίνα με τό είδη άργον πάλι νά βούλωσιν. Τί νά ζάνω;».

Το πάντησις: Νά άφωφέσιο τά μητρικά με τό δάγκωτά σας ή με τό είδη άργον έργαλείο. Νά τά άφωφέσετε δημοσίως όχι δια ή μαζή, άλλα λίγα-λίγα. Κατόπιν νά βάλετε πάνω στή μέτη σας είλη δέκτη περιτονά λεπτά της ζωής μας πού θα μαζώνουν. Μετά τής κυριαρχίας νά βάλετε στή μάτη σας λίγη κολαρέμη.

Μ. Α. Χ., Κέρκυραν. — Μάς γράψετε: «Τά τελευτά χρόνια τά μητρικά μου είναι γεμάτα σπινθρινά πού τά κάνουν νά κοκκινίζουν και νά είνε λίγη στην άφη. Ήως ν' απαλλαγή απ' αντή;».

Το πάντησις: Κατά τής πρόθετης ήμέρες νά πλένετε τά χέρια σας διό ποφέρη τήν ήμέρα με κούνια πάνω στήν ποντίκια. Στήν άρχην ή βούρτσα νά είνε μαλακιά, άφγότερα ήμως νά προσημενθήτε μια άρκετά σκληρή. "Άν δεν έπινγετε επτά ιανουαριούτη πάλετέσιμα, άρχιστε νά τρίβετε τά χέρια σας με μια λεπτή έλαιαφρότερα, προσέρχοντας νά μη γάρετε τήν έπιδειμάδα σας. Κατόπιν βάζετε έπαντο λίγη κολαρέμη.

Το πάντησις: «Τά χειλή μου σχάζουν πολύ εύκολα και συνήν ματώνουν. Έξ αιτίας απτού τον καρκίνο;».

Το πάντησις: Αλείφετε τά χειλή σας τακτικά, πάντοτε δέ έπρεπεται νά βρήστε έξο, και τό βράδυ πρέπει νομηθείτε, με λίγη βαζελίνη ή με μια είδη πομαδά μια τά χειλή, τής όποιας σάς δίδουμε τή συντηρεί:

Salol	5 gr.
Huile d'olive	50 gr.
Lanoline	45 gr.

Μέ τήν πομαδά αντή τά χειλή σας θὰ γίνουν πολύ μαλακά. Αλείφετε τά ήμως μέ τήν πομαδά προτού νά τά βάφετε και πολύ έλαιαφρά, γιατί άλλοις δέν πάνε τό πραγμάτι.

Χ. Χ., Πιεριαϊδα. — Μάς γράψετε: «Τά μαλλιά μου είνε έξαρετικά λιπαρά, τόσο πού άνησκαν τά συνηγένες, κωφής κανένα αποτέλεσμα. Κάθε πότε είνε σωστό νά πλύνω τό κεφάλι μους;».

Το πάντησις: Είνε άποιντος άνησκεπτή συγχρότερα από κάθε δέκα-δεκαπέντε μέρες. Όσο συγχρότερα πλένετε τά μαλλιά σας, τόσο γονγκότερα γιά τά λιπαρά της πραλίδες. Πάντως σας συμβουλεύουμε ν' αποφεύγετε νά έκτιθεσθε στόν ήλιο.

Σ παριτιάτισσαν. — Μάς γράψετε: «Τά καλοκαίρι τό πρόσωπο μου και τά χέρια μου γεμίζουν φαίδες. Έχω χρησιμοποιήσει πούσμουνά τά παντερέψη τήν άποιντος, κωφής κανένα αποτέλεσμα. Τί μέ συμβούλευτε νά κάνω;».

Το πάντησις: Σάς συνιστούμε νά άπειρησητε στό γιατρό σας γιά τά σάς γράψη μια θεραπευτικό άλοιφη γιά τό πρόσωπο και τά χέρια σας και μια λοισόν με σονιτλέμη γιά τά βρέφετε τής φαράδες. Πάντως σας συμβουλεύουμε ν' αποφεύγετε νά έκτιθεσθε στόν ήλιο.

Σ ανθρώπινην. — Μάς γράψετε: «Τά μαλλιά μου, τά στό ποτά είναι ένα όφρα ζανθό κρόμια, άφοιζεν νά σκονφάνουν. Τί νά κάνω γιά νά διατηρήσω τό χρώμα τους;».

Το πάντησις: Γιά δύναμα τον Θεό, άποιντετε τό διζηνέν. Α' Αφαιρεῖτε τό φρισκό χρώμα τον με τή στιλπνότητα τών μαλλιών και τά κάνει Σηνό και εθβολιστα. Αγοράστα από τό φαρμακείο σας γεμανικό χαμομήλι, βράστε τό σέ ζηρι πολύ νερό και τό άφεντριμά του στραγγίστε τό σε μια μποτίλια. Κάθε βράδυ βράστε τή βαύρτσα σας με τό άφεντρημα απότολα και βιοτατίστε επτανιήλιμενώς τά μαλλιά σας ώς τής φύσες. Επίσης κάθε φωρά πού λούζετε, νά ξεπλύνετε τά μαλλιά σας με μια χαμομήλι.

Α τ θίδα. — Μάς γράψετε: «Τά δέρμα μου είνε τόσο λιπαρό, ωστε νά ποιδάρεται καθόλου και τό πρόσωπό μου γναλίζει απάσια. Πός μπορεῖ νά θεραπευθῇ απότο τό κακό;».

Το πάντησις: Μέσα στό νερό πού πλένετε τό πρόσωπό σας κάθε πρωινή, φίγνετε μια κουταλά τον γλυκού βραζα. Επίσης, πρίν πονδραρίστετε, άλειψτε τό πρόσωπό σας με μια κεφαλή ζηρι πολύ λεπτού, από τής λεγόμενες «επιείγε». Καθαρίζετε τέλος κάθε βράδυ τό πρόσωπό σας με μια λοισόν, ή δηναία άφαιρετε τό λεπτό.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

